

NYOLCADIK KOMMENTÁR

A KKP ÖRDÖGI KULTUSZA

Előszó

A Szovjetunió vezette szocialista blokk összeomlása 1990-ben a kommunizmus majdnem egy évszázados létezésének bukását jelentette. Ennek ellenére a KKP váratlan módon túlélte ezt, és még mindig ellenőrzése alatt tartja Kínát, a világ lakosságának 1/5 részét. Felmerül a nyilvánvaló kérdés: A KKP még mindig igazán kommunista?

Senki sem hisz a kommunizmusban a mai Kínában, a párttagokat is beleértve. A szocializmus 50 éve után, a KKP elfogadta a magántulajdont, sőt tőzsdéje is van. Külföldi befektetőket keres új vállalkozásaihoz, miközben a munkásokat és parasztokat maximális mértékben kihasználja. Ez teljesen ellentétes a kommunizmus eszméivel. Annak ellenére, hogy a KKP kiegyezett a kapitalizmussal, még mindig egyeduralmi ellenőrzése alatt tartja Kína népét. A 2004-ben módosított Alkotmányban még mindig szigorúan ez áll: „A különböző etnikumú kínai nép kitart a nép demokratikus diktatúrája és a KKP vezette szocialista út mellett, továbbá a marxizmus-leninizmus útmutatása, Mao Ce-tung ideológiája és Deng Xiaoping elvei és a „Három Képviselő” gondolatai mellett...”

„A leopárd meghalt, de a bőre még megmaradt.” A mai KKP-nak csak a bőre maradt meg. A KKP megörökölte ezt a bőrt és arra használja, hogy továbbra is megőrizze hatalmát Kína felett.

Mi a KKP által örökölt bőr természete, vagyis magának a KKP-nak a szervezete?

1. A KKP kultuszának jellemzői

A kommunista párt lényegében egy gonosz kultusz, ami csak kárt okoz az emberiségnek. Bár a KKP sohasem nevezte vallásnak magát, mégis vallásokra jellemző vonásokkal bír. (1. táblázat) Létrejöttének elején a marxizmust úgy tekintette, mint a világon létező abszolút igazságot. Jámboran hódolt Marx előtt akár egy Isten előtt, és arra buzdította az embereket, hogy élethosszig tartó küzdelemben vegyenek részt, hogy „megépítsék a kommunista paradicsomot a földön”.

1. táblázat: A KKP vallási vonásai

	a vallás alapvető formái	a KKP megfelelő formái
1	egyház vagy platform	A Pártbizottság minden szintje, a platform a Pártgyűlésektől egészen a KKP által vezetett médiáig terjed

2	doktrinák	marxizmus-leninizmus, Mao Ce-tung ideológiája, Deng Xiaping teóriája, Jiang Zemin „Három képviselője” és a Párt Alkotmánya
3	belépés	Egy olyan ceremónia, amelynek során örök hűséget esküdnék a KKP
4	egy vallás iránti elkötelezettség	a párttag csak a kommunista pártban hihet
5	papok	párttitkárok és különböző szinteken lévő párthivatalnokok
6	Istentisztelet	rágalmazni minden más Istent és kimondatlanul Istennek kikiáltani magát
7	a halált úgy hívják, hogy mennybe vagy pokolba jutni	a halált úgy hívják, találkozni Marx-szal
8	kánonok	a Kommunista Párt vezetőinek elméletei is munkái
9	tanítás	mindenféle gyűlések, a vezetők beszédei
10	a kánonok olvasása, tanulmányozása	a párttagok részére tartott politikai szemináriumok, gyűlések
11	himnuszok (vallási énekek)	a Pártot dicsőítő énekek
12	hozzájárulások	kötelező tagdíjak, az emberek vérrel és verejtékkel megkeresett pénzből álló állami költségvetés kötelező elosztása a pártkiadásokra
13	fegyelmező büntetések	a Párt büntetései a letartóztatástól és házkutatástól és a Pártból való kizárástól egészen a halálos kínzásokig és a rokonok és barátok megbüntetéséig

A KKP ugyanakkor jelentősen különbözik is az igaz utat követő vallásoktól. Minden ortodox vallás hisz Istenben és a jóakarásban, és feladatának tartja, hogy az embereket az erkölcs felé irányítsa és megmentse a lelkeket. A KKP nem hisz Istenben és szemben áll a hagyományos erkölccsel.

Amit eddig a KKP tett, már az is bizonyítja, hogy ez egy gonosz kultusz. A KKP doktrinái az osztályharcon, az erőszakos forradalmon, a proletárdiktatúrán alapulnak és a vérrel és erőszakkal teli ún. „kommunista forradalmat” eredményezték. A kommunizmus alatti vörös terror majd egy évszázadig tartott, amely bajt okozott országok tucatjainak a világon és emberek tízmillióinak került az életébe. A

kommunista nézet csak poklot hozott a földre, és nem egyéb, mint a legerőszakosabb kultusz a világon.

A kommunista párt kultuszának vonásait a következő 6 pontban foglalhatjuk össze:

1.1 Doktrinák összekotyvasztása és a másképp gondolkodók félreállítása

A KKP, akár egy vallási doktrinát támogatja a marxizmus tanait, és mint „örökérvényű igazságot” állítja be. A kommunista párt doktrinái híján vannak a jóakaratnak és toleranciának. Ehelyett tele vannak önteltséggel. A marxizmus a korai kapitalizmus terméke, amikor a termelékenység még alacsony szinten állt és a tudomány fejletlen volt. Nem volt benne helyes értelmezése az emberiség és a társadalom, és az emberiség és a természet közötti viszonyoknak. Sajnos, ez az eretnek ideológia egy nemzetközi kommunista mozgalommá fejlődött, és csaknem egy évszázadig okozott károkat az emberiségnek, mire az emberek végre megszabadultak tőle, felismervén, hogy teljesen hibás a gyakorlatban.

A pártvezetők Lenin óta állandóan javították a kultusz doktrináit. A kommunista párt történelme tele van eretnek teóriákkal és téveszmékkel, kezdve Leninnek az „erőszakos forradalomról” szóló nézetétől, Mao Ce-tung-nak a „proletárdiktatúra alatti állandó forradalomról szóló” gondolatán át egészen Jiang Zemin „Három Képviselőjéig”. Habár ezek a nézetek állandóan szerencsétlenségeket okoztak és önmagukban is nagyon ellentmondásosak, a KKP mégis univerzális igazságoknak tartotta őket, és arra kényszerítette az embereket, hogy tanulják ezeket a doktrinákat.

A kommunizmus ördögi kultuszának leghatékonyabb módszere a doktrinák terjesztésére a másképp gondolkodók félreállítása. Mivel a doktrinák és az ördögi kultuszhoz fűződő viselkedésmód túlonat is nevetséges, a KKP-nak kényszerítenie kell az embereket, hogy fogadják el őket, ezt azonban csak erőszakkal tudják elérni, a másképp gondolkodók félreállításával. Mióta a KKP magához ragadta a hatalmat, „földreformot” kezdeményezett, hogy megsemmisítse a földbirtokos osztályt, „szocialista reformot” indított az iparban és kereskedelemben, hogy likvidálja a kapitalistákat. „A reakciók ellen tisztogató mozgalom” kezdett, hogy megsemmisítse a vallásokat és azokat a hivatalnokokat, akik hivatalban voltak a kommunista hatalomátvétel előtt, „jobboldal-ellenes mozgalom” hirdetett, hogy elhallgattassa az értelmiséget és a „Nagy Kulturális Forradalmat”, hogy kiirtsa a hagyományos kínai kultúrát. Az ördögi kommunista kultusz alatt a KKP-nak sikerült egységesítenie Kínát és elérnie azt, hogy mindenki olvasta a „Vörös Könyvet”, előadta a „lojalitás táncát” és „kikérte a párt instrukcióit reggel és jelentett a Pártnak este”. Mao és Deng vezetése után, a KKP kijelentette, hogy a Fálun Gong, a hagyományos gyakorlás, amely az „Igazságosságban, Együttérzésben és Toleranciában” hisz, versenyre kel vele a tömegekért és ezért úgy döntött, hogy kiirtja azt. Ekkor kezdődött meg a Fálun Gong népi üldözése, amely napjainkban is tart.

1.2 A vezető előtti hódolat és a felsőbbrendű nézetek

Marxtól egész Jiang Zemin-ig a pártvezetők portréi állandóan ki voltak téve, hogy hódolhassanak előttük. A KKP vezetők abszolút tekintélye kizár bármiféle kifogást. Mao Ce-tungot „Vörös Napnak” vagy „Nagy Felszabadítónak” magasztalták. A párt méltató szavakkal illette írásait, azt állítva, hogy „egy mondata felér 10.000 hétköznapi

mondattal”. Den Xiaoping úgy uralkodott a politikán, mint egy hűbérúr. Jiang Zemin „Három Képviselő” teóriája kevesebb, mint 40 karakter, beleértve a központosítást, de a KKP negyedik Plenáris ülése így dicsőítette: „kreatív választ adott olyan kérdésekre, mint az, hogy mi a szocializmus, hogyan építsük a szocializmust, milyen pártot építsünk, és hogyan tegyünk azt”. A Párt kiemelkedőnek nevezte a „Három Képviselő” gondolatait, habár ez esetben gúnyolódhatott, amikor azt mondta, hogy a marxizmus-leninizmusnak, Mao Ce-tung gondolatainak és Deng Xiaoping teóriájának folytatása és továbbfejlesztése.

A kommunista párt eretnek diktatúráinak félelmetes eredményei, hogy Sztálin ok nélkül lemészároltatott embereket, Mao Ce-tung bevezette a „Nagy Kulturális Forradalmat”, Deng Xiaoping parancsot adott a Tiananmen téri mészárlásra, Jiang Zemin mai napig is üldözi a Fálun Gongot.

Egyfelől a KKP meghatározza az Alkotmányban: „A Kínai Népköztársaságban minden hatalom a népé. Az emberek a államhatalmat a következő szerveken keresztül gyakorolják: Nemzeti Népkongresszus és a különböző szinteken lévő helyi Népkongresszusok”. „Egyetlen szervezet vagy személy sem élvez privilégiumot az Alkotmány vagy jog fölött”. Másfelől, a KKP Szervezeti Szabályzata kinyilatkoztatja, hogy a KKP a kínai szocialista ügy vezetője, amely felülmúlja mind az országot, mind a népet. A Nemzeti Népkongresszus Állandó Bizottságának elnöke fontos beszédek tartott az ország különböző részein, kijelentve, hogy a Nemzeti Népkongresszus az államhatalom legfelsőbb szerve, amelynek engedelmeskednie kell a KKP vezetőinek. A KKP „demokratikus centralizmus” elve szerint az egész pártnak engedelmeskednie kell a Párt Központi Bizottságának. Lényegét tekintve, amihez a Nemzeti Népkongresszus valójában ragaszkodik, az a Főtitkárság diktatúrája, amelyet a törvényhozás is véd.

1.3 Erőszakos agymosás, az elme ellenőrzése, szigorú szervezetek, nem léphetsz ki, ha beléptél

A KKP szervezete nagyon szigorú: két párttag ajánlására van szükség a belépéshez, az új tagnak fel kell esküdnie, hogy belépésétől örökké hű marad a párthoz, a párttagoknak tagdíjat kell fizetniük, látogatniuk kell a szervezeti rendezvényeket, és részt kell venniük a csoportos politikai képzéseken. A pártszervezetek a kormány minden szintjét áthatják. A KKP-nak alapszervezetei vannak minden faluban, városban és peremvárosban. A KKP nemcsak a párttagokat és a párt ügyeit ellenőrzi, de a párton kívülieket is, mert az egész rezsimnek „engedelmeskednie kell a pártvezetésnek”. Azokban az években, amikor az osztályharc mozgalmait végrehajtották, a KKP vallás papjai, név szerint a különböző szinteken lévő párttitkárok maguk sem tudták, mit csinálnak, a leggyakrabban csak fegyelmezték az embereket.

A pártgyűléseken elhangzó „kritika és önkritika” vég nélküli, közös eszközeül szolgál a párttagok elméjének ellenőrzésére. A történelem folyamán a KKP a politikai mozgalmak sorát indította, mint pld. „a párttagok megtisztítása”, „a párt légkörének javítása”, „a hitszegők elfogása”, „az Anti-Bolsevik Alakulat felszámolása”, „a Párt megfegyelmezése”, rendszeresen tesztelték a „párttermészet jellegét” és a tagok fogékonyságát, hogy az erőszak és terror hatására mennyire tartanak lépést a Párttal.

A KKP-hoz való csatlakozás olyan, mint amikor valaki aláír egy visszavonhatatlan szerződést arról, hogy eladja a testét és a lelkét. A Párt szabályaival, amelyek mindig a Nép törvényei fölött állnak, kénye-kedvére kirakhatja bármelyik párttagot, míg a párttag nem léphet ki a KKP-ból, anélkül, hogy ez ne járna súlyos büntetésekkel. A Pártból való kilépés hűtlenségnek számít. és szörnyű következményekkel jár. A „Nagy

Kulturális Forradalom” idején, amikor a KKP kultusza elérte az önkényuralmat, közismert volt, hogy ha a Párt úgy döntött, hogy meghalsz, akkor nem élhettél tovább, ha a Párt azt akarta, hogy éljél, nem halhattál meg. Ha valaki öngyilkosságot követett el, akkor megbélyegezték, hogy „a bűnéért járó büntetéstől rettegett” és az összes családtagját is belevonták az ügybe és megbüntették.

A Párton belüli döntés folyamata olyan, mint egy fekete doboz, a párton belüli harcokat teljes titokban tartják. A párt dokumentumok mind titkosak. A KKP, félve attól, hogy büntetési napvilágra kerülnek, rendszeresen letartóztat másképp gondolkodókat azzal a váddal, hogy „államtitkokat szivárogtattak ki”.

1.4 Az erőszak, vérontás és a Pártért hozott áldozat ösztönzése

Mao Ce-tung azt mondta: „A forradalom nem olyan, mint egy vacsora, esszéírás, képfestés vagy hímzés, nem lehet olyan kifinomult, megfontolt, nyájas, higgadt, kedves, udvarias, józan és nagylelkű. A forradalom egy felkelés, egy erőszakos cselekedet, ahol az egyik osztály megdönti a másik hatalmát.”)

Deng Xiaoping ezt mondta: „Megölni 200.000 embert 20 év stabilitásért cserébe.”

Jiang Zemin ezt a parancsot adta ki: „Fizikailag meg kell őket semmisíteni (a Fálun Gong gyakorlókat), bemocskolni jó hírüket, és pénzügyileg csődbe juttatni”.

A KKP az erőszakot támogatja, számtalan embert ölt meg korábbi politikai mozgalmi során. Arra tanítja az embereket, hogy az ellenséggel szembeni bánásmódjuk „olyan hideg legyen, mint egy komoly tél”. A Vörös Zászló azért vörös, mert „mártírok vére festette vörösre”. Valójában a Párt azért imádja a vörös színt, mert szenvedélye a vér és a mészárlás.

A KKP hősi példákat állít, hogy a Pártért hozott áldozatra ösztönözze az embereket. Amikor Zhang Side egy szárítókemencében ópiumkészítéskor meghalt, Mao Ce-tung úgy dicsőítette a halálát, hogy „olyan kemény, mint a „Tai Hegy”. Azokban a tomboló években, amikor olyan „bátor szavak” adtak inspirációt, mint „Ne félj se a nehézségtől, se a haláltól”, „A keserű áldozat erősíti a merész elhatározást, megengedjük, hogy a Nap és a Hold új égen ragyogjon”, miközben az anyagi ellátás teljes hiányban szenvedett.

Az 1970-es évek végén, a Vietkong csapatokat küldött és megdöntötte a Vörös Khmer rezsimjét, akiket a KKP támogatott és kimondhatatlan büntetéseket hajtott végre. Bár a KKP dühöngött, mégsem tudott csapatokat küldeni, hogy támogassák a Vörös Khmert, mivel Kínának és Kambodzsának nem volt közös határa. Ehelyett a KKP „önvédelem címszóval” háborút kezdeményezett Vietnám ellen a Kínai-Vietnám határ mentén, hogy megbüntesse a Vietkongot. Kínai katonák tízezrei áldozták fel életüket és vérüket a kommunista pártok közötti harc oltárán. Haláluknak valójában semmi köze sem volt az államterülethez és a felségjoghoz. Néhány évvel később szégyentelenül úgy emlékezett meg a sok fiatal, naiv életről, akiket értelmetlenül feláldozott, hogy „forradalmi hősi lelkek”, „tiszteletlenül kölcsönvett dal”, „vérrel festett előkelő viselkedés”. Miközben 154 kínai mártír halt meg 1981-ben, amikor visszafoglalták a Guangxi tartományban lévő Faka hegyet, a KKP azt alkalomadtán visszaadta Vietnámnak, amikor meghúzták a Kínai-Vietnám határt.

Amikor az atipikus tüdőgyulladás rohamosan terjedt és emberi életeket fenyegetett 2003 elején, a KKP azonnal fiatal ápolónőket vetett be. Ezeket a nőket rögtön bezárták a betegekhez, hogy azokat gondozzák. A KKP fiatalokat szeret a legveszélyesebb frontvonalba küldeni, hogy megerősítse „dicsőséges image-üket”, mely szerint „Nem félnek a nehézségtől, sem a haláltól”. Akárhogy is a KKP-nak nem volt

magyarázata arra, hogy a többi 65 millió párttag hol volt és hogy milyen image-dzsel járultak a Párt képéhez.

1.5 Istentagadás és az emberi természet eltompítása

A KKP az ateizmust hirdeti és kijelenti, hogy a vallás „a lélek ópium”, amely megmérgezi az embert. Felhasználta hatalmát, hogy eltiporja a Kínában lévő összes vallást, majd utána Istenné tette meg saját magát, átadva az ország feletti abszolút hatalmat a KKP kultuszának.

Azzal egy időben, hogy a KKP szándékosan megrongálta a vallásokat, a hagyományos kultúrát is tönkretette. Kijelentette, hogy a hagyomány, moralitás és etika babonás, feudális, reakciós csökevények, amelyeket a forradalom nevében ki kell irtani. A Nagy Kulturális Forradalom idején olyan széles körben elterjedt rút jelenségek sértették a kínai hagyományokat, mint hogy házastársak leleplezték egymást, a tanulók megverték tanáraikat, apák és fiúk egymás ellen fordultak, a Vörös Gárda ok nélkül gyilkolt ártatlanokat, vert meg, semmisített meg vagy fosztott ki lázadókat. Ezek természetes következményei voltak annak, hogy a KKP eltompította az emberi természetet.

Miután a KKP megalakította rezsimjét, kényszerítette a kisebbségben lévő nemzetiségeket, hogy engedelmességet fogadjanak a kommunista vezetőknek, kompromittálva régi, színes, gazdag etnikai kultúrájukat.

1989. június 4-én az ún. „Népi Felszabadító Hadsereg” egyetemistákat mészárolt le Pekingben. Ennek eredményeképpen a kínaiak teljesen elvesztették Kína politikai jövőjébe vetett hitüket. Attól kezdve, az egész nép csupán a pénzcsinálásra összpontosít. 1999-től napjainkig a KKP embertelen módon üldözi a Fálun Gongot, szembeszállva az „Igazságosság, Együttérzés és Tolerancia” elveivel, siettetve az erkölcsi normák hanyatlását.

Az új évszázad elején, illegális földfoglalások és a pénzügyi és anyagi tartalékok ellenőrzése sok embert sodort a hajléktalanság és a nyomor szintjére. A fellebbezők száma ugrásszerűen megnőtt és a társadalmi konfliktusok felerősödtek. Gyakoriak a nagyarányú tiltakozások, amelyek a rendőrség és fegyveres erők erőszakos beavatkozását váltották ki. A „Köztársaság” fasiszta jellege nyilvánvalóvá vált, és a társadalom elvesztette erkölcsi érzékét.

A múltban a gazember nem bántotta a közvetlen szomszédját, vagy ahogy a közmondás mondja: a róka otthonától messze vadászott. Ma, amikor az emberek át akarnak verni valakit, inkább rokonaik és barátaik válnak célponttá és „gyilkos ismerősöknek” nevezik őket.

A múltban a kínai állampolgárok az erényességet helyezték mindenek fölé, ma pedig az emberek a szegényeket és nem a prostituáltat gúnyolják. Az emberi természet és erkölcs tönkretételének történetét élénken mutatja be a következő ballada:

„Az 50-es években az emberek egymást segítették,
A 60-as években küzdöttek egymás ellen,
A 70-es években átverték egymást,
A 80-as években csak magukkal törődtek,
A 90-es években bárkit kihasználtak, akivel csak találkoztak.”

1.6 A hatalom katonai megszerzése, a gazdaság, vad politikai és gazdasági ambíciók monopolizálása

A KKP egyetlen célja az volt, hogy fegyveres erő segítségével kezébe ragadja a hatalmat és létrehozza az állami tulajdon rendszerét, amelyben az állam monopóliummal rendelkezik a tervezett közgazdaságban. A KKP vad ambíciói messze túltesznek egy szokványos ördögi kultuszon, amely csupán a pénzfelhalmozással foglalkozik.

Egy olyan országban, ahol az általános szocialista tulajdonjog csak a kommunista párt kezében van, a pártszervezeteknek nagy a hatalmuk, a különböző szinteken lévő pártbizottságok és pártsejtek állami infrastruktúrával rendelkeznek. Az irányító pártszervezetek ellenőrzik az államgépezetet, és tőkét vesznek ki a költségvetésből az irányítás különböző szintjein. A KKP olyan, mint egy vámpír hatalmas vagyont szív ki a népből.

2. A rombolás, amelyet a KKP okoz

Amikor az Aum Shinri Kyo (Legfelső Igazság) olyan eseteit említjük, mint emberek megölése szarin ideggázzal, a Nap Templom öngyilkosság útján történő mennybemenetele vagy a Jim Jones Népi Templomának 900 követője által elkövetett tömeges öngyilkosság, akkor mindenki félelemtől és felháborodástól kezd reszketni. Azonban a KKP egy pusztító kultusz, amely 1000-szer rosszabb bűntetteket hajt végre, ártva számtalan emberéletnek. Ez valószínűleg azért van, mert a KKP olyan egyedi jellemvonásokkal rendelkezik, amelyek más kultuszokból hiányoznak.

2.1 A gonosz kultusz államvallás lett

A legtöbb országban, ha egyetlen vallásnak sem vagy híve, attól még boldogan élvezheted az életet anélkül, hogy irodalmat kellene olvasnod vagy hallgatnod az adott vallás elveit. Azonban Kínában az ember nem élhet anélkül, hogy ne lenne kitéve a KKP kultusz doktrínáinak és állandó propagandájának, mivel a KKP, mióta magához ragadta a hatalmat, ezt a gonosz kultuszt államvallássá tette.

A KKP politikai prédikációját már az óvodában és általános iskolában elkezdik a gyerekekbe csepegtetni. Senki sem végezhet el felsőoktatási intézményt, senkit sem nevezhetnek ki magasabb posztra anélkül, hogy politikai vizsgát ne tenne. A politikai vizsga egyetlen kérdése sem enged meg önálló gondolkodást. Aki le szeretné tenni a vizsgát, be kell magolnia a KKP által nyújtott szabványválaszokat. A szerencsétlen kínai embereknek újra és újra át kell ismételnük fiatal koruktól a KKP prédikációit, amellyel a Párt újra és újra átmossa az agyukat. Ha egy kádert a kormány magasabb hivatalba nevez ki, függetlenül attól, hogy párttag-e vagy sem, Pártiskolába kell járnia. Senkit sem neveznek ki, amíg nem felel meg a Pártiskola követelményeinek.

Kínában, ahol a Kommunista Párt nézetei államvallássá lettek, a Párttól eltérő véleménnyel rendelkező csoportoknak nincs létjogosultságuk. Még a KKP által létrehozott demokratikus pártok és a „Három-Ön” Temploma (önrendelkezés, öntámogatás, önpropaganda) is formálisan el kell, hogy fogadja a KKP vezető szerepét. A KKP iránti hűség prioritást élvez minden más hit előtt a kultuszra törekvő KKP logikája szerint.

2.2 A végletekig vitt társadalmi ellenőrzés

Ez a pusztító kultusz azért válhatott államvallássá, mert sikerült megvalósítania a társadalom teljes ellenőrzését és megfosztotta az embereket szabadságuktól. Az ellenőrzés ilyen fajtája példa nélküli, mivel a KKP megfosztotta az embereket a magántulajdontól, amely a szabadság alapja. 1980 előtt a városi régióban élő emberek a Párt által irányított vállalatoknál dolgozva, tudtak megélni. A falusi régiókban lakó parasztnak a Párt kommunáihoz tartozó földeken kellett lakniuk. Senki sem kerülhette el a KKP ellenőrzését. Egy olyan szocialista országban, mint Kína a Kínai Kommunista Párt mindenütt jelen van a központi kormányzástól a társadalom legsó szintjéig, beleértve a falvakat és annak környezetét. A pártbizottságokon és a minden szinten jelenlévő pártszervezeteken keresztül a KKP abszolút ellenőrzés alatt tartja az egész társadalmat. Az ilyen szigorú kontroll lábba tiporja az egyéni szabadságjogot – a költözési szabadságot (lakhely szerinti regisztrációs rendszer van érvényben), a szólásszabadságot (a KKP 500.000 reakcióval számolt le, akik éltek szólásszabadságukkal), a gondolkodás szabadságát (Lin Zhao-t és Zhang Zhixin-t azért ölték meg, mert kételkedésüket fejezték ki a KKP-ban) és az információszerzés jogát (tiltott könyvek olvasása vagy az „ellenséges rádiók” hallgatása törvényszegés, az Interneten történő keresést ellenőrzik).

Valaki azt mondhatná, hogy a KKP már engedélyezi a magántulajdont, azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy a nyíltság és reformok politikája csak akkor következett be, amikor az embereknek már nem volt mit enniük és a népgazdaságok a csőd szélére jutottak. A KKP-nak vissza kellett lépnie, hogy megmentse magát az összeomlástól. Azonban még a reformok és nyíltság idején sem csökkentette az emberek fölötti ellenőrzést. A Fálun Gong gyakorlóinak ádáz üldözése csak egy olyan országban folytatódhatott, amelyet a Kommunista Párt kormányoz. Ha a KKP gazdasági tekintéllyé válhatna, amit nagyon szeretne, akkor ezzel elkerülhetetlen lenne, hogy még szigorúbb ellenőrzés alatt tartsa a kínai népet.

2.3 Az erőszak védelme és az élet semmibevétele

Majdnem minden romboló kultusz manipulálja követőit és a külső erő ellen erőszakot alkalmaz. Ugyanakkor kevesen alkalmaztak ilyen mérvű erőszakot a megbánás szikrányi jele nélkül. Sőt, a más romboló kultuszok által az egész világon okozott halálesetek átlaga nem összemérhető a KKP által megölt emberek számával. A KKP csak úgy tekint az emberiségre, mint akik eszközei céljai elérésének, a gyilkosság pedig csupán még egy eszköz. Ily módon a KKP-nak nincsenek sem fenntartásai, sem aggályai az emberek üldözésével kapcsolatban. Bárki, beleértve a támogatókat, párttagokat és pártvezetőket, az üldözés célpontjává válhat.

A kambodzsai „Vörös Khmerek” támogatása tipikus példa a KKP brutalitására és az emberi élet semmibevételére. A Mao Ce-tung tanításai által ihletett és irányított, Pol Pot vezette Kambodzsai Kommunista Párt vezetésének 3 hónapja és 8 hónapja alatt 2 millió embert gyilkolt le, e kis ország lakosságának $\frac{1}{4}$ részét, hogy megszüntesse a magántulajdon rendszerét. Az összes haláleset között 200.000 kínai etnikumú is volt.

Hogy a Kommunista Párt által elkövetett rémtetteket megőrökítsék, az áldozatok emlékére Kambodzsai egy múzeumot alapított, ahol kiállították a Vörös Khmerek által elkövetett bűntettek dokumentumait. A múzeum a Vörös Khmerek által használt börtönben található. Eredetileg az épület középiskola volt, amelyet Pol Pot S-21-es börtönné alakított át. A börtönt külön a politikai foglyok számára hozták létre. Az értelmiségiek közül többeket zártak be és kínoztak halálra ebben a börtönben. A

börtönépületeken és a különböző kínzóeszközökön kívül ki vannak állítva az áldozatok fekete-fehér fényképei is, amelyeket kivégzésük előtt készítettek. Több szörnyű kínzást is dokumentáltak: elvágják az áldozat torkát, megfűrték az agyát, a csecsemőket földhöz vágják és ily módon ölték meg...stb. Mindezeket a kínzásokat olyan „szakértők és technikai szakemberek” tanították, akiket a KKP küldött a „Vörös Khmerek megsegítésére”. A KKP még a fényképezőket is kiképezte, akik arra szakosodtak, hogy a kivégzés előtt álló foglyokat (dokumentáció miatt vagy szórakozásból) fényképezzék.

Ez volt az a S-21-es börtön, ahol elhelyeztek egy olyan készüléket, amely megfűrja a koponyát, majd kiszedi az agyvelőt a Kambodzsai Kommunista Párt vezetőinek szolgálva táplálékul. A foglyot a géppel szemben leültették egy székre. Az áldozatok nagyon féltek, amikor a gyorsan forgó fűró hátulról belefűródött a koponyájukba és még azelőtt kivette az agyvelőt, hogy az áldozat meghalt volna.

3. A Kommunista Párt kultuszának természete

Mi teszi a Kommunista Pártot ilyen zsarnokivá és gonosszá? Amikor a Kommunista Párt kísértete eljött ebbe a világba, ijesztő misszióval jött. A Kommunista Kiáltványban van egy híres bekezdés a végén:

A kommunisták méltóságukon alulinak tartják, hogy titkolják nézeteiket és céljaikat. Nyíltan kijelentik, hogy végső céljukat csak a jelenlegi társadalmi feltételek erőszakos megdöntésével érhetik el. Az uralkodó osztályok csak féljenek a kommunista forradalomtól. A proletáriátusnak láncain kívül nincs mit vesztenie, és az egész világot meghódíthatja.

Ennek a kísértetnek a missziója, hogy erőszakot alkalmazva harcra hívja az emberi társadalmat, eltörli a régi világot, „megszüntesse a magántulajdont”, megszüntesse a „burzsoázia jellegét, függetlenségét és szabadságát”, a kizsákmányolást, a családokat, és lehetővé tegye, hogy a proletáriátus kormányozza a világot.

Ez a politikai párt, amely nyíltan kijelenti, hogy „törni, zúzni és rabolni” akar, nemcsak hogy tagadja azt, hogy nézete gonosz, de azt is állítja, hogy meg van győződve saját igazáról. A Kommunista Kiáltványban ez áll: „A Kommunista forradalom a legradikálisabb szakítás a hagyományos viszonyrendszerekkel, és ezért nem véletlen, hogy fejlődése a hagyományos eszmékkel történő szakítást is maga után vonja”.

Honnan vannak a hagyományos eszmék? A természet ateista törvénye szerint a hagyományos eszmék közvetlenül a természet és társadalom törvényeiből következnek, azaz a világegyetem szisztematikus mozgásainak eredményei. Az Istenhívők értelmezésében ugyanakkor az emberi hagyományok és a hagyományos értékek Isten ajándékai. Attól függetlenül honnan származnak, a legalapvetőbb emberi etika, a viselkedési normák, a jó és rossz megítélése viszonylag állandóak, évezredek óta keresztül voltak szabályozói az emberi viselkedésnek és a társadalmi rendszer megőrzésének. Ha az emberiség elvesztené erkölcsi normáit és a jó és rossz megítélésének szabályait, akkor nem válnának-e az emberek állatokká? Amikor a Kommunista Kiáltvány kijelenti, hogy „kategorikusan szakít a hagyományos eszmékkel”, ez az emberi társadalom normális létezésének alapjait fenyegeti. A kommunista pártnak így romboló kultusszá kellett válnia, amely pusztulást hoz az emberiségre.

A kommunista párt legfőbb elveit tartalmazó Kommunista Kiáltvány tele van éles kijelentésekkel, de nincs benne tolerancia és egy csepp jóság sem. Marx és Engels azt gondolták, hogy a dialektikus materializmus útján megtalálták a társadalmi fejlődés törvényét. Következésképpen, az „igazsággal” a kezükben, mindent megkérdőjeleztek

és megtagadtak. Makacsul rávarrták az emberekre a kommunizmus illúzióját, és nem inogtak meg, amikor erőszakhoz kellett folyamodni, hogy megszüntethessék a meglévő társadalmi struktúrát és a kulturális alapokat. Amit a Kommunista Kiáltvány az újszülött kommunista pártnak hozott, egy igazságtalan kísértet volt, aki tagadja az Ég törvényeit, kiirtja az emberi természetet, arrogáns, rendkívül önző és mindent elsőpró.

4. Elmélet a Kommunista Párt utolsó ítéletének napjáról – félelem a Párt összeomlásától

Marx és Engels a kommunista párt gonosz szellemét oltották az emberekbe. Lenin alapított egy kommunista pártot Oroszországban és a semmirekellők erőszakával megdöntötte a februári Forradalom után alakított kormányt, elvetette az Oroszországban végbement burzsoá forradalmat, magához ragadta a hatalmat, és megtalálta a kommunista kultusz elvi támaszát. Ugyanakkor Lenin sikere nem jelentette azt, hogy a proletáriátus az egész világon győzedelmeskedik. Éppen ellenkezőleg, ahogy a Kommunista Kiáltvány első pontjában is olvashatjuk: „Az öreg Európa minden hatalma szent szövetségbe lépett, hogy elüldözze ezt a kísértetet.” A kommunista párt születése után, rögtön szembe kellett néznie túlélésének veszélyeivel, attól félve, hogy bármelyik pillanatban megsemmisíthetik.

Az októberi forradalom után az orosz kommunisták vagy más néven bolsevikok, nem békét és kenyeret adtak az embereknek, hanem csak ok nélküli gyilkolást. A fronton lévő csapatok elvesztették a háborút, és a forradalom lerontotta az ország gazdaságát. Ennek következményeképpen az emberek lázadni kezdtek. A polgárháború gyorsan kiterjedt az egész népre, a parasztok megtagadták, hogy étellel lássák el a városokat. Teljes mértékű lázadás tört ki a Don menti kozákoknál, a Vörös Hadsereg elleni küzdelmük brutális vérontásba torkollott. Az ebben a küzdelemben folyó mérsárlás barbár és brutális természetét láthatjuk olyan irodalmi művekben, mint pld. Solohov Csendes Don c. műve és egyéb más doni elbeszélések. Alekszandr Vasziljevics Kolcsak, a Fehér Hadsereg admirálisa és Anton Gyenyikin tábornok csapatai majdnem megdöntötték az Orosz Kommunista Párt hatalmát. A Kommunista Pártot, mint újdonsült politikai erőt csaknem az egész nép elutasította, talán azért, mert a kommunista kultusz túl gonosz volt, hogy meghódítsa a nép szívét.

A Kínai Kommunista Párt hasonlókat tapasztalhatott, mint orosz elődje. Kezdve a „Mari eseményekkel” és az „április 12-i mérsárlással” a KKP által ellenőrzött területeken a lázadók ötszöri leveréséig egészen a 25.000 kilométeres „Hosszú hadjáratig” a Kommunista Párt mindig megsemmisítésének veszélyével kellett, hogy szembenézzen.

A kommunista párt azzal a szándékkal jött létre, hogy bármi áron megsemmisítse a régi világot. És ekkor szembe kellett néznie azzal a reális problémával: hogy élje túl a támadásokat megszűnés nélkül? A kommunista párt folyton saját megszűnésének veszélyétől való félelemben létezett. A kommunista kultusz legfőbb célja a túlélés lett, készen arra, hogy bármit felhasználjon. A nemzetközi kommunista szövetség szétesésével, romlottak a KKP túlélési esélyei. 1989 óta az utolsó napjaitól való félelem még valóságosabbá vált és a hanyatlása egyre közeledik.

5. A kommunista kultusz túlélésének értékes eszköze a kegyetlen küzdelem

A kommunista párt a tagoknak a teljes mértékű elkötelezettségét, vasfegyelmet és a szervezet fontosságát hangsúlyozta. Aki csatlakozik a KKP-hoz, a következőképpen kell esküt tennie:

Én, aki önkéntesen csatlakozom a KKP-hoz, elkötelezem magam, hogy támogatom a Párt programját, betartom szabályzatát, teljesítem párttagi kötelezettségeimet, végrehajtom a párthatározatokat, szigorúan betartom a pártfegyelmet, megtartom a párttitkokat, hűséges leszek a Párthoz, aktívan dolgozom, egész életemet a kommunizmusnak szentelem, ha kell, kész vagyok mindent feláldozni a Pártért és a népért és sohasem kritizálom a Pártot.” (A KKP szabályzata 1. pont 6. bekezdés)

Azt a koncepciót, hogy mindent feláldozni a Pártért a KKP párthűségnek nevezi. A Párt követeli, hogy szükség esetén a párttag kész legyen elvetni minden emberi megfontoltságot, és teljes mértékben engedelmességen a Párt és vezetője akaratának. Ha arra van szükség, hogy jót tegyél, akkor jót kell tenned, ha arra van szükség, hogy rosszat, akkor rosszat kell tenned, ellenkező esetben nem éred el a párttagság kritériumait és ez gyenge párthűségnek minősül.

Mao Ce-tung azt mondta: ”A marxizmus elmélete a harc elmélete.” A párthűség fejlesztése és megtartása érdekében a KKP a párton belüli harcok mechanizmusára támaszkodott. Az állandó külső és belső harc felkeltésével a kommunista párt félreállította a másképp gondolkodókat és vörös terrort hozott létre. Ezzel egy időben szigorúan követve tanításának dogmáit, a kommunista párt állandóan szűri tagjait, fejleszti a párthűséget és növeli a pártszervezet ütőképességét. Ez lett a Kommunista Párt univerzális eszköze, hogy megőrizze saját létezését.

Mao Ce-tung, aki a KKP vezetők közül legjobb mestere volt ezen univerzális eszköz használatának, már 1930-ban alkalmazni kezdte harci módszereinek kegyetlenségét és gonosz módszereit, amire már akkor fény derült, amikor még létezett a Szovjetunió.

1930-ban a szovjet kerületek közé tartozó Jiangxi tartományban egy mindenkire kiterjedő forradalmi terrorba kezdett, amely az Anti-Bolsevik hadtestek megtisztításaként vált közismertté. A Vörös Hadsereg katonáinak ezreit, a helyi pártsejtek tagjait és sok civilt brutálisan legyilkoltak. Ezeknek az eseményeknek a közvetlen kiváltó oka, hogy Mao éppen csak kezdte megszilárdítani hatalmát Jiangxi tartományban, amikor Jiangxi dél-nyugati részén szembeütközött a Li Wenlin vezette helyi Vörös Hadsereggel és helyi pártszervezetekkel. Mao nem engedhette meg magának, hogy az orra alatt legyen egy olyan szervezet, amely szemben áll az akaratával, és ezért a legvégsőkig is képes volt elmenni, hogy leverje a másképp gondolkodással gyanúsított párttagokat. Hogy megteremtse a tisztogatáshoz a kellő hangulatot, először a közvetlen ellenőrzése alatt álló csapatokat vette célba. November végétől december közepéig a Vörös hadsereg Első Harcvonala gyors tisztogatáson esett át. Az ellenforradalmárok megtisztítására szervezeteket hoztak létre a hadsereg minden szintjén, beleértve a hadosztályokat, ezredeket, zászlóaljokat, századokat, szakaszokat, letartóztattak és megölték minden olyan párttagot, aki gazdag vagy földbirtokos családból származott vagy elégedetlenségének adott hangot. Még egy hónap sem telt el, hogy a 40.000 katonából álló Vörös Hadsereg likvidálta az Anti-Bolsevik csoportosulások 4.400 tagját, köztük több, mint 10 vezetőt, akiket mindnyájukat kivégeztek.

Ezután Mao megkezdte a szovjet kerületben a további bűnösök megbüntetését. 1930 decemberében Jiangxi tartományba Futian városába rendelte Li Shaojiu-t, a

Vörös hadsereg Központi Politikai Vezetésének főtitkárát, aki az ellenforradalmárok megtisztításáért létrehozott bizottság vezetője volt, ahol akkoriban kommunista kormány volt hatalmon. Li Shaojiu letartóztatta a helyi bizottság tagjait és a Vörös hadsereg 20. ezredének 8 vezetőjét, köztük Duan Liangbi-t és Li Baifang-ot. Különböző kínzásoknak vetették őket alá, és úgy megverték őket, hogy az egész testükön nem látszott a bőrük, „az ujjukat kitörték, a testüket megégették, amely így gennyes lett mindenütt. Egyáltalán nem tudtak mozogni”. Az akkori feljegyzések szerint, a megkínzott emberek jajveszékelése „megrázta az eget, szünni nem akaróan csengett a fülekben, a kínzásokkor a kegyetlenség és brutalitás legszörnyűbb eszközeit használták. December 8-án Li Baifang, Zhou Mijan és Ma Ming feleségei meglátogatták férjüket a börtönben, akiket ezért szintén azzal gyanúsítottak meg, hogy tagjai az Anti-Bolsevik Hadtestnek, elfogták, megverték és kínzásoknak vetették alá őket is, „megégették a testüket és nemi szervüket, kis késsel megvágták a mellüket. A kegyetlen kínzások hatására Duan Liangbi beismerte, hogy Li Wenlin, Jin Wanbang, Liu Di, Zhou Mian, Ma Ling és még mások az Anti-Bolsevik Hadtest vezetői és azt is vallotta, hogy a Vörös Hadsereg iskolájában az AB hadtestnek még több más tagja is van.

December 7-től december 12. estéjéig csupán 5 nap alatt Li Shaojiu és társai az AB Hadtestnek több, mint 120 állítólagos tagját tartóztatták le és ezen kívül az ellenforradalmárok tucatjait, akiket több bűntettel is megvádoltak. Összesen 40 embert végeztek ki. Li Shaojiu-nak ez a kegyetlen akciója 1930 december 12-ig tartott. Ezek az események megrázták a szovjet kerületbeli Futian-t.

A szovjet kerülettől egészen Yan'an-ig Mao a harc elméletére és gyakorlatára támaszkodva abszolút elsőbbséget szerzett a Pártban, amelyet fokozatosan megerősített. Miután a KKP hatalomra került 1949-ben, a párton belüli harcok tovább folytatódtak. A Lushan-ban 1949-ben megrendezett KKP KB 8. Plénümán Mao erőteljesen megtámadta Peng Dehuai-t, akit fel is mentett tisztségéből. Minden vezetőt, aki ezen a gyűlésen részt vett, felszólítottak, hogy mondja el véleményét, azt a néhány embert, aki el merete mondani véleményét, megbélyegeztek azzal, hogy a Peng Dehuai vezette pártellenes blokkhoz tartozik. Amikor eljött a kulturális forradalom, a KKP KB veterán kádereit, egyiket a másik után büntettek meg, és mindenki ezt engedelmesen fogadta, mert ki mert volna ellentmondani Mao-nak? A KKP minden esetben a pártfegyelmet, a Párt iránti hűséget, a szervezeti elveket hangsúlyozta, a vezetők iránti teljes engedelmséget követelve a tagoktól. A párthűség az állandó politikai harcok során edződik meg.

Li Lisant, a KKP volt elnökét a kulturális forradalom idején kilátástalan helyzetbe hozták. 68 éves volt, amikor átlagban havonta 7-szer kérdezték ki. Feleségével, Li Shaval addigra már leszámoltak. Mint „szovjet revizionistát” börtönbe vetették, és ezután már semmi hír sem volt róla. Li Lisan kilátástalan helyzetében öngyilkossághoz folyamodott: nagy mennyiségű altatót vett be. Lin Lisan írt egy levelet Mao elnöknek, amelyből jól láthatjuk, hogy a párttagok még az utolsó pillanatban sem merik megtagadni párt iránti hűségüket.

„Főtitkár Úr, én most a Párt elárulásának útjára lépek azzal, hogy öngyilkosságot követek el, nincs semmi mentségem büntettemre. Csak egyetlen dolog szól mentségemül, hogy a családom és én nem követtünk el semmilyen büntetett és nem tartottunk fenn titkos kapcsolatot ellenséges államokkal. Kérem a KB-t, hogy vizsgálja ki a tényeket és az igazság alapján vonjon le következtetéseket. „1967 június 22.

Miközben Mao Ce-tung harcról szóló elmélete a szakadék szélére taszította Kínát, amely példa nélküli Kína történelmében, a politikai mozgalmak, a minden 7-8 évben visszatérő párton belüli harc mégis biztosította a KKP túlélését. Minden mozgalom

során egy 5%-os kisebbséget kivégeztek, amelynek következtében a fennmaradó 95%, azaz a többség, egyöntetűen elkezdte a Párt útját járni, növelve ezzel a pártszervezet erejének egységét és ütőképességét. Ezek a harcok lehetővé tették, hogy a másképp gondolkodókat, akik nem voltak hajlandóak feladni nézeteiket, az ún. ingadozókat likvidálják, továbbá, hogy bármely olyan erő ellen támadást intézzenek, aki szembe mer velük szállni. Ennek a mechanizmusnak alapján a hatalmat csak olyan emberek ragadhatták magukhoz, akik fejlett pszichológiával rendelkeztek a párton belüli harcokban és ravasz, becstelen eszközök alkalmazásától sem rettentek vissza, azaz egy pusztító kultusz vezetőjének komoly harci tapasztalatokkal és 100%-os pártöntudattal kell rendelkeznie. Az erőszak és „véres leckék” segítségével folytatott kegyetlen harc átmosta a párttagok agyát és ezzel egy időben erőt is adott a KKP-nak, hogy tovább erősítve a harc iránti vágyát, biztosítsa túlélését és azt, hogy a harc ideológiáját erősítve, ne váljon egy szentimentális (puhány) csoporttá.

A Kommunista Párt által elvárt hűség magából a gonosz kultusz jellegéből fejlődött ki. Céljai eléréséért a KKP határozottan semmisítette meg a hagyományos elveket, és bármely eszközt felhasznált, hogy harcot kezdjen azok ellen, akik útjába kerülnek. Ezért a párttagoknak olyan nevelésen kellett átesniük, amely szívtelen, igazságtalan, hitetlen eszközzé alakítja őket. A Kommunista Párt ezen jellemzője abból ered, hogy gyűlöletet táplál az emberi társadalom és hagyományok iránt, hogy mérhetetlenül túlértékeli magát és semmibe veszi az emberéleket. Ún. ideáljai érdekében a Kommunista Párt kész erőszak útján akár az egész világot is eltiporni és félreállítani azokat, akik másképp gondolkodnak. Az ilyen eretnek, romboló kultusz csak ellenállást válthat ki a jóérzésű emberekből, ezért az ilyen kultusznak ki kell irtania az emberekből a lelkiismeretet és a jóindulatú gondolatokat, mert csak akkor lehetséges, hogy azok higgyenek eretnek tanításaiban. A Kommunista Párt biztosítani akarja további létezését és ezért elsősorban az emberek pozitív gondolatait, természetét és az erkölcsi normákat kell kiirtania, hogy eszközökké vagy engedelmes rabszolgákká formálja az embereket. A Kommunista Párt logikája szerint a Párt élete és érdekei mindenek fölött állnak, sőt még a párttagok közös érdekének fölött is, és minden párttagnak készen kell állnia, hogy feláldozza magát a pártért.

Ha a KKP történelmét nézzük, akkor az olyan emberek, mint Chen Duxiu és Qu Qiubai, akik valamennyire megőrizték a hagyományos értelmiségi öntudatot vagy olyanok, mint Hu Yaobang és Zhao Ziyang, akik fáradozni próbáltak a nép érdekében vagy mint Zhu Rongji, aki becsületes hivatalnok volt és valóban tett valamit az emberekért, ezek az emberek függetlenül attól, hogy mennyivel járultak hozzá a Párt működéséhez, és függetlenül attól is, hogy nem voltak bennük személyes ambíciók, végül alig tudták elkerülni a tisztogatást vagy nyugdíjazást, meg kellett hajolniuk a pártérdekek és pártfegyelem előtt.

A Párt iránti hűség, amely a harc folyamán átította a csontjukig az embereket, arra sarkallta őket, hogy a kulcsfontosságú pillanatban kompromisszumot kössenek és mindent feltétel nélkül elfogadjanak, mivel tudat alatt számukra a legfőbb érdek a Párt létének megőrzése, inkább feláldozták magukat, látva, hogy a Párton belül gyilkosságokat követnek el, mégsem merték, hogy a lelkük mélyén lévő jó természet a Párt létére hasson. Ez az eredménye a kommunista Párt harci mechanizmusának, hogy a legjobb emberekből eszközöket csinál, amelyet használhat, és a Párt iránti feltétlen elkötelezettség fékezi, sőt megsemmisíti az emberi jó természetet. A KKP többtucat frontharcai alatt több, mint 10 vezetőt, vagy kijelölt várományost váltottak le, egyetlen pártvezetőnek sem lett jó vége. Bár Mao Ce-tungot királynak nevezték, és 43 évig volt hatalmon, kis idővel halála előtt feleségét és unokaöccsét börtönbe vetették és az egész Párt örömtelien kiabálta, hogy ez a maoizmus nagy győzelme. Ez komédia vagy talán bohózat?

Azután, hogy a Kommunista Párt magához ragadta a hatalmat, állandósultak a politikai mozgalmak, kezdve a Párton belüli csatáktól egészen a Párton kívüli harcokig. Így volt ez Mao idején is és így van ez most is a „nyíltság reformjai” idején. A különbség csak annyi, hogy a 80-as években az emberek gondolkodása egy kicsit szabadabb lett, a KKP máris megkezdte a „Burzsoá liberalizmus elleni mozgalmát” és célul tűzte ki a „4 alapelvet”, hogy megtartsa teljhatalmú vezető szerepét. 1989-ben a diákokat, akik békés demonstráció keretében szólaltak fel a demokráciáért, erőszakkal elhallgattatták, mivel a KKP nem tűr semmilyen demokratikus kezdeményezést. 1990-ben megnőtt a Fálun Gong követőinek száma, akik az „Igazságosság, Együttérzés, Tolerancia” elvében hisznek, ellenük ádáz üldözés kezdődött 1999-ben, mert a KKP nem tolerálhatja az emberi természetet és a jóindulatú gondolatokat. Erőszakhoz kell folyamodnia, hogy kiirtsa az emberekből a lelkiismeretet, és így biztosítsa hatalmát. Most hogy beléptünk a XXI. századba, és az Internet összeköti az egész világot, a KKP nagy összegeket költ, hogy blokkoljon Internetes oldalakat és elfogja a szabadgondolkodókat, mert a KKP különösen tart attól, hogy az emberek szabadon jutnak információkhoz.

6. Az ördögi kommunista kultusz elkorcsosulása

A KKP ördögi kultusza alapjában elveti az égi elveket és az emberi természetet. Közismert tulajdonságai az arrogancia, önteltség, és a brutális, féktelen cselekedetek. Bár állandóan csak szerencsétlenségeket okoz az országnak és a népnek, nem ismeri be hibáit, és az emberek sohasem láthatják valódi természetet. A KKP sohasem habozott megváltoztatni szlogenjeit és címkéit, amelyeket a KKP olyan eszközeinek tart, amelyek segítségével fenntarthatja az emberek feletti ellenőrzést. Mindent megtesz azért, hogy hatalmát megtartsa, semmibe véve az erkölcsöt, igazságosságot és az emberi életet.

Ezen ördögi kultusznak az intézményesítése és a teljes társadalomra való kiterjesztése a teljes összeomlás felé halad. A hatalom centralizálása következtében a közvéleményt elhallgattatták, a lehetséges ellenőrzési mechanizmusok már nincsenek meg, már nincsen olyan erő, amely megállíthatná a Kommunista Pártot a hanyatlás és szétesés felé vezető úton.

A KKP a sikkasztás és korrupció legnagyobb kormányzó pártja a világon. A Kínában készült hivatalos statisztikák alapján Kína egész területén a 20 millió hivatalnok, tiszt, kormány- ill. pártkader közül 20 év alatt 8 milliót találtak bűnösnek, fenyítettek meg vagy ítélték el. Ha azokat a hivatalnokokat is ide számítjuk, akiket nem lepleztek le, akkor becslések szerint a korrump hivatalnokok a 2/3 részt teszik ki, akiknek csak kis hányada ellen indult nyomozás.

A mohóság és a korrupció útján szerzett anyagi haszon a KKP egységének legerősebb összefogó ereje. A korrump hivatalnokok jól tudják, hogy a KKP nélkül nem lenne lehetőségük, hogy dolgok felett szemet hunyjanak, és ha a KKP elbukik, nemcsak hatalmukat és pozíciójukat veszítik el, de kivizsgálásukra is sor kerül. A Menny haragja c. regényben, amely a KKP hivatalnokok színpalack mögötti üzletelését mutatja be, Chen Fang hőse Hao Xiangshou, a Kommunista Párt városi hivatalának igazgatóhelyettese szavaival kimondta a KKP legfőbb titkát: „A korrupció stabilizálja politikai hatalmunkat”.

A kínai emberek tisztán látják, „ha harcolunk a korrupció ellen, a Párt megsemmisül, ha nem harcolunk a korrupció ellen, az ország semmisül meg.” A KKP nem kockáztatja végzetét, hogy ezzel harcoljon a korrupció ellen. Ezért azt teszi, hogy jelzésképpen megöl néhány korrump embert saját image-ének megőrzéséért. Így néhány

hivatalnok fejét feláldozva, még néhány évre meghosszabbíthatja létét. A Kommunista Párt ördögi kultuszának egyetlen célja a hatalom megőrzése, a csőd és a párt megszűnésének elkerülése.

A mai Kínában az etika és a moralitás a felismerhetetlenségig elkorcsosultak. Rossz minőségű áruk, prostitúció, drog, a hivatalnokok és a bűnözők közötti konspiráció, szervezett maffiacsoportok, szerencsejátékok, kenőpénz, korrupció és még sok más hasonló jelenség nagyon elterjedt a társadalomban. A KKP semmibe veszi ezt az erkölcsi hanyatlást, a magas rangú hivatalnokok a kulisszák mögött protekciójukért cserébe pénzt fogadnak el azoktól az emberektől, akik félnek vagy valamilyen szempontból „gondoskodásra szorulnak”. Cai Shaoqing, aki a Nanjing-i Egyetemen tanulmányozta a maffia és bűnszervezeteket, úgy becsüli, hogy a szervezett bűnözők száma Kínában legalább 1 millió. Minden szindikátus kapcsolatban áll kormánytagokkal, bírókkal, a rendőrséggel és más megvesztegetett párthivatalnokokkal.

A KKP attól tart, hogy a kínai népnek megszólal a lelkiismerete és az erkölcsi érzéke, és ezért nem engedi, hogy bármely vallásban higgyenek az emberek vagy, hogy önálló gondolataik legyenek. Ezért minden erővel üldözi azokat, akik hisznek valamiben, így pld. a földalatti keresztény szervezeteket, akik Jézusban és az Istenben hisznek vagy a Fálun Gong gyakorlókat, akik az „Igazságosság, Együttérzés Tolerancia” elvét követik. A KKP tart attól, hogy a demokrácia az egypártrendszer végét jelenti, és ezért nem enged politikai szabadságot az embereknek. Gyorsan cselekszik, amikor polgári jogi aktivistákat vagy független liberálisokat kell bebörtönöznie. A KKP azonban egy másik szabadságot adott a kínaiaknak: ha nem avatkozik bele a politikába, nem vagy ellene pártvezetőknek, akkor szabad utat engedhetsz kívánságaidnak, még akkor is, ha ez gonosz, erkölcstelen dolgokat jelent. Ennek következtében a KKP drámai módon elfajul és a társadalmi moralitás vészjóslóan hanyatlík.

„Lezárni a menny felé vezető utat, és megnyitni a pokol kapuját” - ez a mondás írja le legjobban, hogyan rombolja a kínai társadalmat napjainkban a KKP ördögi kultusza.

7. Néhány gondolat a KKP ördögi vezetéséről

7.1 Mi a Kommunista Párt?

Erre a látszólag egyszerű kérdésre nincs egyszerű válasz. A „köz ügyének” látszata és a politikai párt álcája alatt a Kommunista Párt emberek millióit csapta be. A KKP nem politikai párt annak hétköznapi jelentésében, hanem egy ördögi kísértettől megszállt kártékony, ördögi kultusz. A KKP olyan, mint valami élőlény, aki a pártszervezeten keresztül testesíti meg magát. Ami igazán ellenőrzi a KKP-t, az egy ördögi kísértet, amellyel kezdetektől fogva rendelkezik, és ez az ördögi kísértet határozza meg a Kommunista Párt természetét.

A KKP vezetői, miközben úgy viselkednek, mintha a kultusz gurujai volnának, ennek az ördögi kísértetnek a szócsövei. Amíg az akaratuk és céljaik megfelelnek a pártérdekeknek, addig vezetők maradnak. Amikor azonban már nem felelnek meg a Párt szükségleteinek, akkor kimélet nélkül leváltják őket. A pártharcok mechanizmusa biztosítja, hogy csak a legravaszabbak, leggonoszabbak és legdurvábbak tarthatják meg szilárdan a KKP guruinak pozícióját. A pártvezetők több, mint tucatja lett kegyvesztett, amely ezt az állítást bizonyítja. Valójában, a Párt vezetői kötélrancot folytatnak. A legmagasabb vezetők számára a végkimenetel az lehet, hogy kilépnek a

pártból, és jó hírük marad a történelemben, mint pld. Gorbacsovnak vagy a párt lenyeli őket, mint más főtitkárokat.

Az emberek a célpontjai a párt elnyomásának és leigázásának. A párt vezetése alatt az embereknek nincs joguk, hogy a pártnak ellent mondjanak. Ehelyett, el kell fogadniuk a pártvezetőket és teljesíteni kötelességüket, hogy a párt létét fenntartsák. Ezen kívül a korlátozással való fenyegetés alatt állandó agymosáson kénytelenek keresztülmenni. A KKP az egész népet arra kényszeríti, hogy higgyenek bennük és fenntartsák kultuszát. Ez nagyon ritka jelenség napjainkban, így fel kell ismernünk, hogy a KKP-nak különleges képessége van az emberek elnyomásához. A párttagok az a fizikai tömeg, amely kitölti a Párt testét. Sokan közülük becsületesek és jóságosak, sőt érdemeikkel tiszteletet vívtak ki a társadalomban. Ezeket az embereket szereti a KKP soraiba állítani, mert jó hírnevüket és tehetségüket a Párt szolgálatába állíthatja. Sokan mások keményen dolgoznak, hogy hivatalnokok legyenek és magas társadalmi rangot szerezzenek és a Párthoz csatlakozva segítsék ezt az ördögi kultuszt. Vannak olyanok is, akik csak azért csatlakoznak a Párthoz, mert valamit el akarnak érni és felismerték, hogy a kommunista vezetés alatt ez lehetetlen, ha nem párttagok. Mások azért csatlakoztak a Párthoz, hogy lakást kapjanak vagy életkörülményeiken javítsanak. Így azt mondhatjuk, hogy a néhány tízmillió párttag között van jó is, rossz is. Függetlenül az indítéktól, ha valaki – akár saját akaratából, akár más okból – belépett a Pártba és felesküdt a Párt zászlója előtt, akkor ez az jelenti, hogy önkéntesen elkötelezte magát a Párt iránt. Akkor át kell esnie az agymosáson és minden héten politikai előadáson kell részt vennie. Ettől kezdve a párttagok többségének, ha nem mindenkinek, nem lesznek már önálló gondolataik, az önálló gondolatok „kisimíttatnak” és így a KKP ördögi kísértete könnyen ellenőrizheti az embereket, mint az ördögi szellem testét. Ezeknek az embereknek a funkcióját a testben lévő sejtekhez lehet hasonlítani, amelyek azért fáradoznak, hogy a test életképességét biztosítsák annak ellenére, hogy ők maguk is csak azon népesség részét teszik ki, akiket a Párt leigázott. A szomorúbb az, hogy ha a pártszellem igája alá kerültél, nagyon nehéz azt levetni. Ha megmutatod emberi oldaladat, akkor tisztogatás és üldözés vár. Még ha ki is szeretnél lépni a Pártból, nem teheted meg, mert a Kommunista Párt eretnek kultusza csak a belépést engedi, ez a „belépni - lehet, kilépni - nem politika”, és ha mégis kilépnél, akkor árulónak nyilvánítanak. Ezért gyakori a párttagok kétarcúsága: az egyik – a taggyűléseken mutatott párt iránti elkötelezettség, a másik – az emberi oldal a hétköznapi életben.

A pártkáderek az a csoport, akik a hatalmat fenntartják a párttagok között. Habár bizonyos időkben, bizonyos helyzetekben, bizonyos körülmények között dönthetnek jó és rossz között és önálló döntéseik is lehetnek, de egészében véve a Párt akarátát kell szem előtt tartásák. Így szól az utasítás: „az egész Párt a Központi Bizottságnak engedelmesskedik”. A pártkáderek a különböző szinteken álló vezetők, ők képezik a Párt gerincét. Ők a Párt eszközei is. A politikai mozgalmakban őket használták fel és csapták be. A KKP legfőbb kritériuma, hogy a megfelelő gurut követed-e és hogy kellően elkötelezett vagy-e a Párt iránt.

7.2 Miért nem ismerik ezt fel az emberek?

A KKP már több, mint 50 éve vezeti Kínát és ez alatt az idő alatt rengeteg gonoszságot követett el. A kínai emberek miért nem ismerik fel ennek az ördögi kultusznak a lényegét? Talán azért, mert buták? Nem. A kínai az egyik legbölcsebb nép a világon, amely 5000 éves gazdag kulturális örökséggel dicsekedhet. A kínai nép

jelenleg még mindig a KKP uralma alatt áll és fél kifejezni elégedetlenségét. Mindennek kulcsa a KKP gyakorolta agymosáson keresztül az agyak ellenőrzése.

Ha a kínai nép szabadon kifejezhetné véleményét, és nyíltan vitatkozhatna a Párt érdemeiről és hibáiról, akkor a bölcs kínaiak már felismerték volna a Párt gonosz természetét és már korábban megszabadultak volna ettől az eretnek kultusztól. Sajnos, több, mint 50 éve uralkodik a KKP Kína fölött, és az emberek elvesztették a szólás és gondolat szabadságát. Az 1957-ben lezajlott, jobboldali értelmiségiek üldözésének célja is az volt, hogy elhallgattassák az embereket és ellenőrizzék gondolataikat. Egy olyan társadalomban, amely híján van az emberi szabadságjogoknak, a kulturális forradalom idején az olyan fiatalok többségét, akik Marx és Engels műveit tanulmányozták, „Párt-ellenes klikknek” bélyegeztek meg és megbüntettek. Egy ilyen társadalomban a Párt pozitív és negatív oldalainak megvitatása fel se merülhet.

Kevés kínai merné a KKP kultuszát gonosznak nevezni. Ellenben akik éltek Kínában, könnyen találhatnak bizonyítékokat erre az állításra saját, családjuk vagy barátaik tapasztalatai alapján.

A kínai embereket nemcsak a gondolatok szabadságától fosztották meg, hanem még be is tanították őket a Párt tanaira és kultúrájára. Az emberek csak a Párt érdemeiről szóló dicshimnuszokat hallgatják és ezért a fejükben nincsenek mások, csak a KKP-t erősítő elvek. Vegyük példának a Tiananmen téri vérengzést. Amikor 1989. június 4-én elkezdtek tüzelni, az emberek ösztönösen a bokrok mögött bújtak el. Néhány perc elteltével, a kockázat ellenére, felbátorodva előjöttek és elkezdtek együtt énekelni az „Internacionálét”. Ezek a kínai emberek bár bátrak, tisztaszívűek és tiszteletre méltóak, mégis miért kezdték énekelni az Internacionálét azután, miután szembekerültek a Kommunista Párt kegyetlenségével? Az ok egyszerű. Ezek a pártkultúrában nevelkedett szerencsétlen emberek csak a kommunizmust ismerik. Az Internacionálén és ehhez hasonló dalokon kívül nincs semmi más, amit énekelhettek volna.

7.3 Hol a kiút?

A KKP saját összeomlása felé halad. A sajnálatos csak az, hogy még összeomlása előtt minden erejével össze akarja kötni saját sorsát a kínai népevel.

A haldokló KKP nyilvánvalóan gyöngül és erejének csökkenésével egyre kevésbé működik az emberek tudata feletti ellenőrzés. A telekommunikáció és az Internet fejlődésével a KKP-nak egyre nehezebb lesz ellenőrizni az információkat és meggátolni a gondolatok kifejezését. Mivel a megvesztegethető hivatalnokok egyre jobban rabolják és elnyomják a népet, az emberek kezdenek felocsúdni a Kommunista Párthoz fűzött illúzióikból, és többen polgári engedetlenségbe kezdenek. A KKP-nak nemcsak hogy nem sikerült elérnie céljait a Fálun Gong ideológiai ellenőrzésének növelésében, hanem inkább gyöngítette magát a kegyetlenkedésekkel. Ez az alkalmas pillanat lehetővé tette az emberek számára, hogy átgondolják a KKP-ról alkotott nézeteiket, és ezzel kapcsolatban azt az utat, hogy kiszabadítsák magukat ebből az ideológiai gűzsbakötéstől és felszabaduljanak a KKP ördögi kultuszának hatása alól.

A kínaiaknak, akik több, mint 50 évet éltek le a KKP uralma alatt, nem erőszakos forradalomra, hanem inkább a lelkük megváltására van szükségük. Az önmezsabadításhoz vezető első lépcső, hogy tisztában legyünk a KKP ördögi természetével.

Eljön az az idő, amikor az emberek elutasítják az államapparátussal összekapcsolt pártszervezeteket, lehetővé téve, hogy a társadalom alapvető erőinek

támogatásával a társadalmi rendszer önállóan működjön. Amikor megszűnnek a diktatórikus pártszervezetek, a kormánynak nőni és javulni fog a hatékonysága. Ez a nap nincs messze. Valójában a Párton belüli reformerek már a 80-as évek végén felszólaltak annak érdekében, hogy „el kell különíteni a Pártot a kormánytól”, és ezt azzal a céllal tették, hogy kizárják a Pártot a kormányból. Azonban ha a tudatban nem döntenek meg a Párt abszolút vezető szerepét, akkor a reformokat nem lehet megvalósítani.

A pártkultúra a táptalaja, hogy az ördögi kommunista kultusz fennmaradhasson. A Párt ellenőrzését az emberek tudata fölött nehezebb megszüntetni, mint megszüntetni a Párt ellenőrzését az állami szervek felett, és mégis ez az egyetlen járható út a Kommunista Párt ördögi kultuszának gyökeres megváltoztatására. Ezt a kínai emberek csak erőfeszítéssel érhetik el. Csak amikor a gondolkodásuk ősi és természetes lesz, amikor az emberi természetük visszatér az ősforráshoz, az igazsághoz, csak akkor lehet helyreállítani a társadalmi morált, és elindulni egy normális, nem kommunista társadalom építése útján. Ez ellen az ördögi megszállottság ellen a gyógyulás akkor kezdődik, amikor az emberek felismerik ennek az ördögi kísértetnek a természetét és kártékonyosságát, és kiirtják azt az elméjükben, hogy ne tudjon többé elbújni sehova. A KKP az ideológiai ellenőrzést hangsúlyozza, mivel ő maga nem más, csupán egy ideológia. Amikor a kínaiak teljes szívükből és elméjükkel elvetik a Kommunista Párt eretnek tanításának hamis elveit, megsemmisítik a pártkultúrát és annak életükre gyakorolt hatásait, akkor menekülnek meg, a KKP pedig szétesik.

A kommunisták vezette nemzetekhez a szegénység, totalitárius hatalom és üldözés kapcsolódik. Kevés ilyen nép maradt, beleértve Kínát, Észak-Koreát, Vietnámot és Kubát.

A kínaiak bölcsessége, a kínai nép ragyogása és hírneve, amelyről a történelem tanúskodik, ha Kína megszabadul a kommunizmus ördögi megszállottságától, egy ígéretes nemzetté válik.

Utószó

A KKP már nem hisz a kommunizmusban. A lelke meghalt, de az árnyéka még megmaradt. A KKP megörökölte a kommunista párt „bőrét”, de még mindig az ördögi kultusz természetét testesíti meg: az arroganciát, csalást, önzést és hogy azt tehet, amit csak akar. A KKP megörökölte a kommunistáktól az ég tagadását, és az emberi természet elvetése is változatlan maradt.

Ma a KKP Kínát ugyanúgy a harcok módszerével akarja vezetni, ahogy tette ezt éveken keresztül, a Párt megszállottsággal társult zárt szervezeti felépítésével, továbbá az ördögi propagandával, amely államvallásként funkcionál. A Kommunista Párt 6 fő jellemzője bizonyítja azt az állítást, hogy a KKP kultusza ördögi, nem tesz semmi jót, csak gonosz dolgokat.

Ahogy egyre inkább a végét érzi, ez az ördögi kommunista kultusz egyre inkább növeli a korrupciót és a különböző elfajulásokat. Ami a legaggasztóbb, hogy a KKP makacsul teszi, amit csak akar, és ezzel a korrupció és elfajulás szakadéka felé vezeti a kínai népet.

A kínaiaknak megfontoltan cselekedve kell magukon segíteniük, és lerázniuk magukról a KKP igáját.